

Коваренъ планъ измисля хитрия Балабанъ-бей: безсиленъ съ мечъ борба да води, изпраща той соколарь Узундже Севиндикъ да се яви като бѣглець и вѣроотстъпникъ предъ вратитѣ на Срѣдецъ. Минаватъ две години, Соколарь Узундже успѣва да спечели довѣрието на боляръ Янко и да стане началникъ на неговитѣ соколари.

Шумъ и глъчъ е въ Срѣдишкия дворець: войводата излиза на ловъ. Група соколари държатъ ловджиски соколи, кучкири едва сдържатъ нетърпението на ловджийски хрътки, а коняритѣ държатъ за юздитѣ оседлани коне.

Навлизатъ въ горитѣ къмъ Ихтиманъ. Ловътъ е въ разгаръ. Увлѣченъ по гоненъ дивечъ, боляръ Янко се отдалечава отъ своята дружина и неусѣтно се озовава на самата турска граница. Придружава го само Узундже Севендикъ. Бавно вечеренъ мракъ се спуска. Гората тъмнѣе, а наблизо отъ татъкъ границата, блѣщука свѣтлина въ турско село. Войвода Янко замисленъ глади гривата на своя уморенъ конь, Какво рѣшение да вземе: въ гората да ношува или пѣшкомъ да се върне въ Срѣдецъ. Узундже тогава предлага да иде въ близкото турско село да доведе коне.

Дълбока тишина царува въ гората. Конски тропотъ се носи въ лечината. Войвода Янко вдига сънна глава и тревожено се заслушва въ приближаващия шумъ. Внезапно отъ вси страни изкачатъ турци, водени отъ Узундже, и го заобикалятъ. Изважда той мечъ и съ нечовѣшки усилия се мъчи да си пробие пѣтъ въ тъмнината. Най-после, сломенъ отъ умора, и отъ коварната измѣна на свой соколарь, раненъ на много мѣста, той пада въ ржцетѣ на невѣрни врагове. Окованъ